

2. szám. *Dr. Imre Sándor: A tanítóképzés és a liceum egymáshoz való viszonyát tisztázza.* A tanítóképzés új szervezete a fejlődés irányát követi, mert „fel-emeli a pályaválasztás alsó határát 4 évvel, vagyis azonossá teszi az összes szellemi pályák jelöltjeinek pályaválasztási idejével; elválasztja az általában való művelést a pályára készítéstől s biztosítja a tanítói munkakörre való előkészülés zavartalanságát azzal, hogy két évet egyedül ilyen célú tanulmányokra fordítat”. Az érettségivel tanítóképzőben eltöltött két év tapasztalatai azt bizonyítják, hogy aki tudatos pályaválasztással készül tanítónak, abban a neve'oi lelkület a kívánt mértékben kialakul; az eddigi rend sem tudta jobban biztosítani a tanítónévelésben nagy szerepet játszó gyermek-megismerést a fejletlen, inkább magával törődő tanítónövendék számára, mint majd tudja az új rend a fejlettebb értelműeknek a tanítóképző-akadémiában. Nagy dolog az is, hogy a tanítóképzés szelleme a nagy képességűnek tervezett liceumban is térhez jut, tehát ezentúl egyetemesen alakító szellem lesz, amiből a nemzet nagy tömegének kedvező benső ákúlása remélhető.

A vita alá bocsátott *tanítóképző-akadémia tartalmáról Molnár Oszkár* fejti ki véleményét és ad óratervi javaslatot. Áttekinti más államok tanítóképzésének rendkívül tarka képét és a kérdést a népoktatással egybevetve vizsgálja. Figyelmünkbe ajánlja: a főiskolai tanítóképzők csaknem kizárólag a szakképzést szolgálják, azzal a feltételezéssel, hogy az oda felvett hallgatók már bírnak annyi általános ismerettel, amennyi a tanítói munkakör ellátásához szükséges. A tanító a hivatása közben nyújtandó ismereteknek teljesen birtokában legyen, ezért a tanítóképző-akadémia óratervébe minden olyan tárgyat be kell iktatni, amely a liceumban nem fordul elő, de a népiskolában tanítani kell; ehhez járul a szakképzés.

3. szám. A f. irat a tanítóképző-akadémia óraterv-vitáját folytatja, ennek értékét *Molnár Oszkár* szerkesztő méri le. Tüzetes hozzászólásokat közöl a lap a kérdésről. *Mesterházy Jenő* Magyar művelődési és társadalmi ismeretek tanítását kívánja, *dr. Jelitainé Lajos Mária dr.* a módszertannak az eddiginél nagyobb óraszámát kéri és szemináriumi gyakorlatok beillesztését. *Wagner Ferenc* jónak látja, ha a társadalmi és szellemi élet alakulásának vizsgálata is tárgya lesz az akadémiának, de ez foglalja magában a magyar öntudat fejlődésének történetét is. *Mácsay Károly* a tanítóképző-akadémia főiskola-jellegének tisztázását tartja jelentősnek; meg kell keresni az új iskola helyét köznevelésünk mai szervezetében, mert ez a berendezés, vezetés, tanulmányi rend, vizsgálatok és minősítés sok-sok részletére döntő. *Csekő Árpád* a szándékolt szemináriumi órák helyét kutatja, *Kiss Lajos* attól óv, hogy ne akarjunk az új iskolatípussal felfedező, modernnek lenni, különösen a nemzeti öntudat tanításának elhatározásában.

Juhász Béla.

A Jövő Utjain. 1938. évfolyam.

1. s.- *Nyireő Éva: A mai ifjúság olvasmányai és a túlkorai olvasmányok veszedelme.* A mai gyermek megdöbbentő koraérettsége az ifjúság olvasmányaiban is visszatükröződik. A 8 éves gyermekek a 10 éveseknek írt könyveket olvassák. Azok a könyvek, amelyeket a pedagógiai gondoskodás a 14—17 éveseknek szánt, csak 12, legfeljebb 13 éves koráig érdekli a mai gyermekeket. 14 éves kor után már többnyire csak a felnőtteknek (vagy még azoknak sem) való irodalmat bújják. Elszomorító a 14 éven felüli gyermekek és serdülők (különösen leányok) olvasmányainak tanulmányozása. Bőven találkozunk „kedvenc” olvasmányok között Balzac, Maupassant, Dosztojevszkij, Erdős Renée . . . stb. az ifjú lelket megmérgező és a kedélyt kiölő munkáival.

Ezek ellen a veszedelmek ellen csak az irodalomtanítás megformálásával (főképp az időszerűbbé tételével) védekezhetünk.

Várkonyi Hildebrand az újnevelés 1936. évi Cheltenhamban tartott világkongresszusát ismerteti. A kongresszus tárgya az emberi szabadság kérdése volt, nevelői szempontból. Lelkileg független embereket kell nevelni, akik saját belátásukból harcolnak az eszményekért és akik felelősségérzetük és altruista érzelmüknel fogva szervesen be tudnak illeszkedni a szabad államba. Értékes személyiségeket kell nevelni az állam számára, akik külső beavatkozás és kényszer nélkül is örömmel küzdenek az emberiség és a haza szent céljaiért.

A 2. sz. a korszerű testnevelés problémáival foglalkozik. 19 író tárja elénk a családi életben és az iskolában (az óvodától kezdve egész az egyetemig) felmerülő testnevelési kérdéseket. Ismertetik a korszerű testnevelés eszközeit, módját és lehetőségeit a pedagógus, a testnevelő, a sportorvos és a gyógypedagógus szemszögéből, sőt lélektani vonatkozásokra is szentelnek egy cikket.

S.-né Kiss Terézia; *Segít a macskának egeret fogni*. A szerző egy állattörténet kapcsán tárja elénk azt a gyakran előforduló nevelési hibát, amikor a neveiőnek nincs elég önfegyelme és tárgyilagossága, hogy a gyermek életébe fölőslégesen még segítésel se avatkozzék be, csak azért, mert ő valamit jobban is meg tud csinálni, mint a gyermek. Hagyni kell a gyereket, hogy ügyességét, tudását és találékonyágát érvényesítse.

3. sz. főleg a tanítóképzés és a tanítószág feladataival foglalkozik. *Spiel Oszkár*: „Hellmann apó megtudja, hogyan jönnek létre az osztályzatok. A szülők többnyire nem is sejtik, hogy mennyi körülményt kell fontolgatni a tanítónak osztályozás közben. Lehetetlen azt kívánni, hogy az osztályozás a tanuló tudásának és képességének abszolút minősítése legyen és ne befolyásolja az egész osztály színvonalával való összehasonlítás.

4—5. sz. Szemelvények a M. Kir. Gyermeklélektani Intézet nevelési és pályaválasztó tanácsadó ambulanciájáról.

Az intézet 9 év óta folytatott munkájával 4,000 ősszetőrt sorsú gyermeknek nyújtott segítséget. Száraz ismertetés helyett egy-egy jellegzetes példán írják le a Gyermeklélektani Intézet munkatársai, hogy milyen hatékony segítséget nyújt az intézet a rossz tanuló, ideges és beteges, azonkívíl a rossz útra tévedt gyermek sorának megváltoztatásával. A tanácsadás két részből áll: diagnóziából és terápíából. Mindkettőhöz igénybeveszik az orvostudomány és didaktika, sőt néha a kriminológia segítségét is.

Igen sok esetben nem a gyermeket kell nevelni tulajdonképpen, hanem a szülőket, akik idegeskedésükkel vagy a megfelelő hozzáértés hiánya folytán a testileg-lelkileg ép gyermeket „rossz”, „gyámoltalan és félénk”, gyakran pedig idegbeteg emberré változtatják. Ezért az intézet nemcsak a gyermekekkel foglalkozik, hanem külön „szülők iskoláját” is tart fenn. Az intézet pályaválasztási kérdésekben is szaktanácsot ad a hozzáfőrdulóknak.

6. sz. Sz. Csorba Tibor: „A film a tanuló életében” címmel ismerteti, miképp használják fel a filmet a külfőldön (külőnősen Amerikában és Angliában) az iskolai oktatás kiegészítésére és hatékonyabbá tételére és milyen lehetőségeket nyújt a filmek alkalmazása az iskola falai között.

Sőlyi (Strausz) Antal.